

vil protestere imod det fremsatte Grundlovsforslag ud fra Kravet om, at Husmænd som saadanne skal repræsenteres i Rigsdagen gennem Folk, som er udpeget af Husmandsorganisationerne; de forlanger sikkert ingen Særrettigheder for sig, men kun almindelig Borgerrét i Landet: hver sin Stemme, og det vil sikkert ogsaa give dem en smuk Repræsentation. Den Tid er formodentlig nær, da Husmændene gennem deres ledende Mænd og politiske Tillidsmænd i rigt Maal vil blive repræsenterede her i Salen. Det vil nok allerede ved de tilstundende Folketingsvalg vise sig, at ikke faa af Husmændenes Ledere vil blive valgte herind i Tinget.

De Formaål, hvortil disse Bevillinger gives, er jo imidlertid ikke politiske, men økonomiske, og jeg vender tilbage til mit Udgangspunkt, at den økonomiske Betydning er saa stor, at det er urimeligt ikke at vise Husmændene den Anerkendelse at lade dem faa det Beløb fuldt ud af Statskassen, som de een Gang har været oppe paa. Jeg anbefaler derfor varmt, at Husmændene faar alle de 90,000 Kr., og at de gives til fri Administration. Hvad det sidste angaar, vil der jo, efter hvad der er fremgaaet af Forhandlingerne med den højtærede Finansminister i Finansudvalget, til tredje Behandling blive stillet Forslag om den Anmærkning, der sikrer Husmændene den frie Disposition over de Bevillinger, der gives dem til Administration.

Johan Knudsen: Jeg ønsker kun med nogle faa Ord at udtrykke min Glæde over de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Det er jo nemlig saaledes, at medens vi i Købstæderne med Hensyn til Nybygninger er komne nogenlunde bort fra de arkitektoniske Rædsler, der i Treserne og Halvfjerdserne var saa almindelige, er Nybygningerne paa Landet i de senere Aar blevet værre og værre, særlig efter at de over al Maade grimme Cementtagsten saa stærkt er komne i Brug. Hvis Lovgivningsmagten paa en eller anden Maade kunde forhindre, at det danske Landskab blev vansiret ved plumpe og hæslige Bygninger, vilde ogsaa jeg anse det for overmaade heldigt. Ogsaa jeg mener, at det er en Sag, der bør ligge os Rigsdagsmænd i højeste Grad paa Sinde.

H. Rasmussen: Jeg vil gerne fremsætte et Par Bemærkninger vedrørende et Spørgsmaal, som jeg ogsaa i Fjor tillod mig at omtale ved Finanslovens anden Behandling.

Jeg vil for det første slutte mig til de anbefalende Ord, som fra forskellige Sider er sagt om en Forøgelse af Bevillingen til Præmier og Rejseunderstøttelser for Husmænd. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde i Fjor, men blot anbefale at stemme for denne Bevilling, idet jeg gør opmærksom paa, at Nedsættelsen af den Sum, der tidligere blev bevilget til dette Formaal, har voldt adskilligt Besvær. Man har været nødt til at sige Nej til en hel Del af de Ansøgere, som man gerne undte den Opmuntring, som det er at deltage i en saadan Rejse. Jeg tror, det er særlig det, der har bevirket, at man har været misfornøjet med Nedsættelsen.

Jeg vil dernæst sige et Par Ord om Bevillingen af Driftslaan til Husmænd. Mine Partifæller i Finansudvalget har stillet et lille beskedent Forslag om at yde 200,000 Kr. som 1ste Del af en 5-aarig Bevilling. Nu er jeg straks paa det rene med, at naar jeg rører ved den Sag, indlader jeg mig paa noget, som den højtærede Landbrugsminister ikke ønsker, vi skal beskæftige os med. Efter at vi har hørt den højtærede Ministers lange Omtale af denne Sag for et Øjeblik siden, er vi jo klare over, at den højtærede Minister betragter det som en utidig Indblanding, naar Rigsdagsmænd vil tale om denne Sag, og særlig utidig har jeg Indtryk af, at han betragter det, naar en Socialdemokrat tillader sig at sige noget derom. Den højtærede Ministers mange Ord om denne Sag kunde tyde paa, at man overhovedet ikke vilde have noget med Sagen at gøre. Jeg kunde for Resten fristes til at bemærke, at naar det er Tilfældet, var der i og for sig ingen Grund til at sige saa mange Ord om den Ting. Saa kunde den højtærede Landbrugsminister lige saa godt med faa Ord have sagt: Den Ting vil jeg ikke have med at gøre. Men den højtærede Minister vendte og drejede Spørgsmaalet saa til den ene Side og saa til den anden Side, pløjede det paa langs og paa tværs og stillede denne Sag op, som om det var et aldeles uløseligt Spørgsmaal, hvad det slet ikke er. Jeg gør opmærksom paa, hvad jeg tidligere har haft Lejlighed til, naar vi har talt om den Sag, at Stater allerede har udlaant ikke ubetydelige Midler til Forskudsforeninger. Det var i sin Tid 5 Mill. Kr., men Aar efter Aar inddrages de, og naar vi kommer til 1916, er hele Beløbet inddraget. Da vi for nogle faa Aar siden her behandlede Lovforslaget om en Revision af denne Lov om de landøkonomiske Forskudsforeninger, var man stærkt inde paa, om man ikke under en eller anden